

VIETNAM BULLETIN

het

front

50ct

tweede jaargang nr 27, 8 juni 1968

Verschijnt om de 14 dagen
 Redactie: Jan Boonstra
 M. van Dullemen
 W. de Graaff
 Benno Groeneveld
 Tineke Nijenhuis
 Queenie Stevens

Redactie/administratieadres:
 Vietnam Bulletin, p/a ASVA
 Weesperstraat 51, Amsterdam
 Gironummer 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin
 Abonnement f 5,- per half jaar, met stilzwij-
 gende verlenging. Buitenland f 7,- per half
 jaar. Los nr f 0,50 (België 7 fr.)

ZIJ DIE 'VIETCONGS' WORDEN GENOEMD

door Philippe Devillers en Jean Lacouture
 (Le Nouvel Observateur, 3-4-'68)

Voor de eerste keer in vier jaar geven de Verenigde Staten toe dat zij niet alleen moeten onderhandelen met Hanoi, maar ook met degenen die zij 'Vietcong' noemen: het Zuidvietnamese Bevrijdingsfront. Wie zijn de mensen die tot het Front behoren? Wat is hun geschiedenis? Welke betrekkingen onderhouden zij met Hanoi, Peking en Moskou? Welke mogelijkheden hebben zij om zelfstandig te onderhandelen? Twee van de beste specialisten in Vietnamese vraagstukken, Philippe Devillers en Jean Lacouture, geven antwoord op deze vragen. (Red. N. O.)

In zijn commentaar op het offensief, dat ontketend werd door het NBF tijdens het Tet-feest, verklaarde generaal William Westmoreland, bijgenaamd 'Westy': "Het is het offensief van Hitler in de Ardennen, de laatste opleving van het beest voor de doodsstrijd..." Bij al hun beproevingen zullen de Vietnamezen één geluk hebben gehad: namelijk de meest kortzichtige generaals sinds het tweede keizerrijk tegenover zich te hebben gehad.

Laten wij minder kortzichtig zijn. Laten wij ons beperken tot waarnemingen. Op de 30ste januari worden dertig Vietnamese dorpen of steden, die tot op dat moment bolwerken waren van de Amerikaanse macht, omsingeld en vallen voor kortere of langere tijd onder controle van de guerrillastrijders. In Saigon zelf schrijven de revolutionairen vier dagenlang de wet voor, vóórdat de overgrote meerderheid van hen zich terugtrekt tot op enkele kilometers van een hoofdstad die sindsdien in staat van beleg verkeert. Om de reikwijdte en de betekenis van deze gebeurtenis te meten, moet men zich in herinnering brengen dat zoiets ten tijde van de 'Franse' oorlog onvoorstelbaar was. Geen enkele Vietnamese stad kon door de Vietminh omsingeld worden. Tijdens Dien Bien Phoe bleef het stedelijke apparaat van het Bao-daïsme, zij het verrot, overeind.

Wanneer Saigon, My Tho, Can Tho - plaatsen die op honderden kilometers van de 17e breedtegraad liggen - in opstand komen of hun poorten openen voor de opstandelingen, als de Vietnamese revolutie zo toeslaat, kan het dan gaan om gewapende troepen uit het Noorden? Hoe komt het dat serieuze waarnemers er niet de opzienbarende bevestiging van de vitaliteit, van de oorspronkelijkheid, van de werkelijkheid van het NBF in zien?

Eén Vietnam

Zeker, de druk die in Khe Sanh werd uitgeoefend door troepen waar de Noordvietnamezen een belangrijk aandeel in hebben, hebben sterk bijgedragen tot het succes van de krijgsoperaties van het Front. Zeker, het strategisch genie van Giap is niet vreemd aan de laatste tegenslagen die Westmoreland te verduren kreeg. Maar het gaat er hier niet om de verdiensten van de twee helften van het strijdende Vietnam, de Republiek van het Noorden en het Front uit het Zuiden, tegenover elkaar te stellen, want zij steunen elkaar en voorzien voortdurend in elkaars behoeften en stellen de Vietnamese revolutie in staat 'op twee benen te lopen', om een uitdrukking van Mao Tse-Tung over te nemen. Het is hier geen kwestie van 'verdiensten'. Het is een kwestie van politiek. Op het ogenblik waarop de Amerikaanse pogingen zojuist zijn omgeslagen in een ramp, en waarop datgene op het spel staat, dat altijd de inzet van de oorlog is geweest, de politieke toekomst van Vietnam, dat wil zeggen de toewijzing van de macht in het Zuiden, dat wil zeggen het aandeel dat het NBF er in zal hebben, moet men zich de werkelijkheid van de recente geschiedenis voor de geest halen, die de basiselementen vormen van de te sluiten vrede.

Het is het Zuidvietnamese volk, langzaam aan bijeengebracht en van leiders voorzien door het NBF, dat zich, met de hulp van het Noorden, heeft bevrijd. Zij moeten hun economie en

'hun' vrede weer opbouwen en de voorwaarden tot de latere hereniging van het land onder woorden brengen. Daartoe hebben wij het nuttig gevonden het bestaan, het belang en de aard van de organisatie in herinnering te brengen, waarvan in eerste instantie de politieke toekomst van Zuid-Vietnam - zoals de 'vier punten' van Hanoi stelden - afhankelijk is. Er is maar één Vietnam, er zijn er geen twee. De Democratische Republiek Vietnam was al in 1946 door Frankrijk erkend als een 'vrije Staat'. Het ging alleen om de zuidelijke grens ervan, daar de Franse onderhandelaars van 1946 er niet zonder moeite in geslaagd waren het principe van de volksstemming over de toekomst van Cochinchina (ten zuiden van de 13e breedtegraad) te laten erkennen. Toen werd de 'Staat' Vietnam - opzettelijk door Frankrijk in het leven geroepen, en ditmaal Cochinchina omvattend - in 1949 door Frankrijk en vanaf 1950 door andere westerse mogendheden erkend. Verschillende regeringen werden er gevormd in Saigon, onder bescherming van Franse troepen, die in theorie over heel Vietnam hun gezag uitoefenden. Aan de vooravond van de opening van de Conferentie in Genève bevestigde Georges Bidault aan Bao Dai het principe van de eenheid van deze 'Staat', dat plechtig werd bekrachtigd in de slotverklaring van de conferentie op 20 juli 1954.

De overeenkomsten van Genève zijn in wezen militaire overeenkomsten die slechts door twee partijen zijn ondertekend, de chefs van het leger van de Democratische Republiek Vietnam en het bevel van de troepen van de Franse Unie, waar de troepen van Bao Dai toe behoorden. De 17e breedtegraad die als voorlopige militaire demarcatielijn werd gekozen, is internationaal niet van kracht. Het is slechts het resultaat van een schikking tussen de twee regeringen van Hanoi en van Parijs, in het algemene politieke kader van de slotverklaring en van de overeenkomsten van 20 juli 1954. De 'zone' ten zuiden van de 17e breedtegraad kon dus niet blijvend optreden als een afzonderlijke staat. In de ogen van de meerderheid der Vietnamezen verscheen deze slechts als een door het Franse leger voorlopig bezette zone, in afwachting van de algemene verkiezingen die zouden leiden tot de hereniging van het land. Men kan niet weerleggen dat Frankrijk toen juridisch het recht had te handelen in naam van het bestuur van Bao Dai, die juist Ngo Dinh Diem had aangewezenen als Eerste minister: dit 'nationalistische' Vietnam bestond slechts binnen de Franse Unie, die de algehele verantwoordelijkheid voor de 'verdediging' van de 'Staat' Vietnam tegen de aanhangers van de Democratische Republiek van Ho Chi Minh op zich nam. Binnen een periode van twee jaar, om het hele land in staat te stellen weer op adem te komen, een beter inzicht te verkrijgen en de tegenover elkaar staande krachten opnieuw in te delen, moesten algemene verkiezingen plaatsvinden om een einde te maken aan deze voorlopige verdeling en het land zijn eenheid terug te geven. Deze verkiezingen moesten gezamenlijk georganiseerd worden door de autoriteiten van de twee zones, onder controle van de Internationale Commissie die in Genève gevormd was. De regering van Ho Chi Minh, patriot en uitdenker van de nationale onafhankelijkheid, aanvaardde bij de voorbereiding van de verkiezingen de regering van de zuidelijke zone - die nog door een buitenlands leger werd bezet - een regering die door een buitenlandse mogendheid was benoemd en zonder haar steun niet aan kon blijven, als gesprekspartner.

Maar in plaats van te wachten en de vorming van één enkele regering van Vietnam te bevorderen, wat moest samenvallen met de datum van evacuatie van haar troepen, aanvaardde de Franse regering in feite de overdracht aan de Verenigde Staten van de zuidelijke zone waarvoor ze verantwoordelijk was. Dan volgen, van 1955 tot 1956, in Saigon de Amerikanen de Fransen op. Dit gaat niet zonder dat de wil tot voorlopige samenwerking van de autoriteiten in Hanoi en in Saigon weer ter tafel wordt gebracht. Bovendien versterken de Amerikanen, die er weinig voor voelen in het voetspoor van de Fransen te treden en niet als bezetters willen optreden, de initiatieven om van de 'zuidelijke zone' een afzonderlijke staat te maken, een bolwerk tegen het communisme, een uitstalkast van het kapitalisme, een toevluchtsoord voor het katholicisme. Diem hoeft dan alleen nog maar Bao Dai, van wie hij de macht en zijn 'wettig karakter' had ontvangen, terzijde te schuiven, vervolgens - zonder daar zelfs

VERZOEK

De administratie van het Vietnam Bulletin heeft dringend mensen nodig die bereid zijn eenmaal in de veertien dagen een avond te helpen bij het in elkaar nieten van het VB. Schriftelijke opgave - zo mogelijk met telefoonnummer - naar Vietnam Bulletin, Weesperstraat 51, Amsterdam.

met het Noorden over te overleggen - de verkiezingen die in juli 1956 zouden plaatsvinden, te weigeren, om de scheiding van Vietnam in twee eenheden te voltrekken. Zo wordt de noordelijke zone, die volledig bevrijd is door de regering van de Democratische Republiek, de strijders voor de onafhankelijkheid en de overwinnaars van Dien Bien Phoe, plotseling aan de wereldopinie gepresenteerd als een soort afgelegen gebied, een ghetto gericht op afscheiding dat buiten de wet valt, terwijl de zuidelijke zone, waaraan de onderhandelingen van Genève een uitstel van twee jaar hadden verleend teneinde een organisatie mogelijk te maken met het oog op een hereniging, die niet zomaar een opslokking door het Noorden zou zijn, plotseling, door een bepaalde propaganda, optreedt als zetel van het wettige Vietnam.

Op dit punt aangekomen moet er aan herinnerd worden hoezeer de leiders in Hanoi geduld betrachtten, door van 1955 tot 1958 keer op keer voorstellen aan Saigon te doen, waarbij zij verschillende vormen van verkiezingen voorstelden, en zelfs verschillende malen uitstel teneinde de verkiezingen te organiseren. Er moet ook aan herinnerd worden dat Saigon elk contact weigerde met degenen die Frankrijk de onafhankelijkheid van het land hadden ontworsteld en die plotseling voorgesteld werden als verraders van de nationale zaak.

Toch kan men van mening zijn dat deze vreemde toestand lange tijd zou hebben bestaan, gewettigd door de politiek van vreedzame coëxistentie van Oost en West, als de regering van Diem niet de vergissing had begaan zijn eigen graf te graven, door brede lagen van de bevolking te noodzaken in opstand te komen, nadat zij door een bewind dat zich voornamelijk bezig hield met het leiden van de 'heksenjacht' en de overwinningen van het volk ten tijde van de Vietminh uit te wissen, gedwongen waren tot gerechtvaardigde verdediging. Wat dit betreft moet er aan herinnerd worden dat de overeenkomsten van Genève de politieke vrijheden van de vroegere Vietminh-strijders waarborgden, en dat zij slechts de militaire elementen van het leger van Giap ertoe verplicht had naar het Noorden te vertrekken.

De overname door de Amerikanen

Welnu, alles wat in het Zuiden was overgebleven van de Vietminh, werd systematisch opgejaagd, zelfs als zij zich gematigd uitdrukten: in november 1954 werd Me Tho, de huidige voorzitter van het NBF, in Saigon gevangen genomen omdat hij gedemonstreerd had voor de uitvoering van de overeenkomsten van Genève. Het bewind van Diem beperkte zich er trouwens niet toe jacht te maken op de 'roden': het leidde ook de onderdrukking van de politiek-godsdienstige sekten (Cao Dai, Hoa Hao) met zo'n heftigheid dat het een hernieuwde bundeling van al deze vijandige elementen - die al in de jaren '57-'58 allemaal als communisten (of 'Vietcong') werden bestempeld - teweeggebracht. Vanaf dat moment ging de bevolking in het Zuiden verzet als onvermijdelijk beschouwen, en ging langzaam van passieve zelfverdediging over tot gewapende zelfverdediging. In 1959 wordt het Bevrijdingsleger van het Zuiden gevormd dat tegen het Regeringsleger zo'n intensieve guerrilla voert dat deze Diem ertoe brengt tegen Pinay, tijdens diens bezoek aan Saigon, op te merken: "Wij hebben in het Zuiden ook onze Algerijnse oorlog..." Maar dit zijn alleen nog maar schermutselingen zonder ideologische basis of strategische coördinatie. In maart 1960 komt een congres bijeen van oudstrijders, dat de weg opent tot de oprichting van een tegen het bewind van Diem gerichte revolutionaire organisatie. En op 20 december 1960 wordt, teneinde de verzetsbewegingen tegen het bewind van Ngo Dinh Diem te bundelen, het Nationale Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam gevormd.

Het is bekend dat het hier, volgens de Amerikaanse propaganda, gaat om een daad van het noordelijke expansionisme, dat op deze manier zijn 'Vijfde Colonne' zou hebben gevormd. Dit betekent in de eerste plaats het negeren van het bestaan en van de macht van de revolutionaire bewegingen in het Zuiden, waar de marxistisch-leninistische traditie waarschijnlijk, voor de revolutie van 1945, levendiger was dan in het Noorden waar de oude, in wezen nationalistische partijen, beziel en tot kernen samengetrokken door de Kwomintang en de Japaners, lange tijd zeer machtig waren geweest. Dit betekent ook het negeren van het feit dat tot in 1960 Hanoi, om aan de wederopbouw in zijn eigen zone voorrang te verlenen en de raadgevingen van zijn machtige Russische en zelfs Chinese bondgenoten op te volgen, het verzet in het Zuiden er niet toe aanspoorde tot gewapende acties over te gaan. Wat van de missies van noordelijke agenten in het Zuiden bekend is, doet eerder geloven aan een voortdurende oproep tot het beoefenen van geduld. Bovendien beperkte de zuidelijke regering zich niet tot een defensieve houding en omdat het elk wettig karakter aan dat van het Noorden ontzegde, stelde het zelfs wederom haar bestaan ter discussie. Zo was in april 1960 in Saigon een 'Comité voor de bevrijding van Noord-Vietnam' gevormd, dat openlijk de omverwerping

van de regering ten noorden van de 17e breedtegraad organiseerde. De regering van Saigon, vanaf 1959 bedreigd door de guerrillastrijders, rechtstreeks ter discussie gesteld door de oprichting van het NBF in december 1960, protesteerde niet - zoals zij had moeten doen - bij alle deelnemers aan de Conferentie in Genève, maar gaf er de voorkeur aan uitsluitend een beroep te doen op de Verenigde Staten. President Kennedy kwam ertoe zijn land rechtstreeks aan de zijde van het bewind van Diem in te zetten en een militaire aanwezigheid van de Verenigde Staten, die al in strijd was met de overeenkomsten van Genève maar beperkt was gebleven tot minder dan 1000 man, te veranderen in een echte krijgsmacht die, aan de vooravond van zijn dood, al meer dan 20.000 man telde.

De eerste voorstellen van het Front

Zo kon het NBF zich vanaf zijn oprichting zowel presenteren als een patriottisch verbond dat streed tegen vreemde inmenging als een volksorganisatie dat beoogde een in politiek en sociaal opzicht nieuw bewind aan de macht te doen komen. In deze geest is het manifest van 20 december 1960 gesteld. Hoewel de Verenigde Staten in februari 1962 een zwaarder accent hadden gelegd op hun militaire inzet door in Saigon een strategisch oppercommando in te stellen dat aan een hooggeplaatste bevelhebber, generaal Harkins, werd toevertrouwd, brengt de voorlopige regeling van de crisis in Laos op basis van neutraliteit, in de lente van 1962, het Bevrijdingsfront ertoe een politieke regeling van het Vietnamese conflict voor te stellen. In juni 1962 delen de leiders van het NBF mee dat

"nu de tegenover elkaar staande krachten in Laos een redelijke uitweg hebben weten te vinden, de bevolking ook zal kunnen komen tot een oplossing die haar schikt. Maar, om daar toe te komen, moet de essentiële voorwaarde zijn het terugtrekken van de Amerikaanse kolonialisten van ons grondgebied."

Op 20 juli 1962 wordt, na afloop van zijn eerste congres, door het Bevrijdingsfront een algemeen programma gepubliceerd. Het kan aldus worden samengevat:

- 1) Staking van de Amerikaanse interventie in Zuid-Vietnam.
- 2) Herstel van de vrede in het gehele land door een beslissing van de 'betrokken partijen'.
- 3) Vorming van een 'nationale regering' waarin alle partijen, alle sekten, alle groepen, ongeacht hun politieke richting, hun sociale herkomst, hun milieu of hun godsdienst, die in Zuid-Vietnam bestaan, vertegenwoordigd zullen zijn, een regering die ermee belast zou zijn de vrede tot werkelijkheid te maken en deze te waarborgen, en algemene vrije verkiezingen te organiseren met het oog op de vorming van een nationale vergadering voor Zuid-Vietnam.
- 4) Toepassing in Zuid-Vietnam van een buitenlandse politiek gericht op vrede en neutraliteit, het instellen van vriendschappelijke betrekkingen met alle andere landen, vooral met de buurlanden.

Daar het programma van het Front nauwkeurig bepaalt dat Zuid-Vietnam aan geen enkel militair blok zou deelnemen, zou het aan geen enkel land het recht verlenen strategische bases op haar grondgebied te vestigen, maar de hulp van elk land zou aannemen op voorwaarde dat deze niet vergezeld zou gaan met politieke voorwaarden. Het voegde er aan toe dat het de hoogste tijd was dat een internationale conventie dit zou onderschrijven, opdat de mogend-

STEUN VOOR HET VIETNAM TRIBUNAAL UIT NEDERLAND

Voor het werk van het Internationaal Tribunaal tegen oorlogsmisdaden zijn de volgende giften ontvangen:

H.D. te A. f 10,-; G.M. te H. f 10,-; J. de H. te A. f 30,-; W.S. te den H. f 25,-; mw. I.O.-L. te W. f 10,-; L.A.B. te B. f 5,-; C.R. te U. f 10,-; H. van 't O. te U. f 10,-; G.S. te B. f 25,-; P.H. te A. f 15,-; J.K. te R. f 5,50; H.C. te Z. f 7,50; mej. F.P. te A. f 10,-; V.C. te S. f 10,-; K.V. te E. f 50,-.

In totaal was dus op 3 juni f 233,- ontvangen. Alle gevers hartelijk dank. Het bedrag zal een dezer dagen naar Parijs worden overgemaakt. Meerdere giften blijven dringend noodzakelijk. Het gironummer is pg. 1552751 tnv J.H. Maureau, Amsterdam.

werkgroep Vietnam Tribunaal

heden die tot de verschillende blokken behoren zich ertoe verplichten de onafhankelijkheid en de territoriale eenheid van Zuid-Vietnam te eerbiedigen, dat bereid is om met Cambodja en Laos een neutraal gebied te vormen waarin de drie landen volledig over hun nationale souvereiniteit zullen beschikken.

Op 1 november 1963 wierp een militaire junta het bewind van Diem omver, die werd vermoord. Een week later gaf het Front opnieuw blijk van zijn voornemen het lopende conflict politiek te regelen. Het bood toen alle betrokken partijen een ontmoeting aan teneinde het vuur te staken, samen de meest dringende problemen te regelen en de algemene vrije verkiezingen voor te bereiden, waaruit een coalitieregering te voorschijn zou kunnen komen die werkelijk alle krachten, sekten en organisaties zou vertegenwoordigen. Kwam het doordat sommigen van de nieuwe militaire leiders belang stelden in deze voorstellen? Kwam het doordat termen als 'non-interventie' en 'neutraliteit' deze of gene van de overwinnaars van Diem in verleiding zouden kunnen brengen? In ieder geval werd minder dan drie maanden later de eerste junta geëlimineerd door een nieuwe groep militairen, die ditmaal rechtstreeks door de Amerikaanse legerstaf was geïnspireerd en die werd aangevoerd door Nguyen Khanh. Maar degenen die de strijd tot het eind wilden volhouden, konden de toen zeer snelle en wellicht beslissende vorderingen van het Front niet tegenhouden.

'Wie is Wie' in het Nationale Bevrijdingsfront

Na in november 1963 de uitgestoken hand te hebben geweigerd en in Saigon mannen aan de macht te hebben gebracht die hun trouw waren, konden de Amerikanen, het hele jaar 1964 door, een algemene consolidatie van het Front in de zuidelijke provincies niet verhinderen. Toen besloten zij 'een andere oorlog te beginnen' door tot escalatie over te gaan. Reeds in september 1964, vlak na de incidenten in de Baai van Tonkin, liet een woordvoerder van de Amerikaanse ambassade in Saigon aan ons doorschemeren, dat het Noorden wel eens gebombardeerd zou kunnen worden, wat dan vijf maanden later ook inderdaad gebeurde. Sindsdien heeft McNamara erkend dat die incidenten aanleiding hadden gegeven tot een grote opvoering van de spanning, waardoor er een kunstmatig Pearl Harbour van was gemaakt. Het openlijk toegegeven doel van deze operatie was de leiders en het volk in het Noorden te intimideren om ze zo te brengen tot het openen van onderhandelingen met Washington. In de gedachten-gang van de Amerikaanse autoriteiten konden die besprekingen er alleen maar toe leiden dat Hanoi alle hulp aan de opstandelingen in het Zuiden zou stopzetten en dat Ho Chi Minh een oplossing zou aanvaarden, zoals indertijd in Korea, waarbij in Zuid-Vietnam een contra-revolutionair regiem zou worden hersteld.

Hoe weinig waarschijnlijk het ook was dat Hanoi met een dergelijke gang van zaken zou instemmen, niettemin hechtten de leiders van het Bevrijdingsfront er waarde aan hun standpunt heel duidelijk en beslist kenbaar te maken. Op dat moment maken zij hun beroemde vijf punten openbaar (22 maart 1965), waarin in het bijzonder vervat is dat: "het volk van Zuid-Vietnam en zijn gewapende strijdkrachten de wapens nooit zullen neerleggen zolang de wezenlijke doeleinden van hun strijd, namelijk onafhankelijkheid, democratie, vrede en neutraliteit, niet verwezenlijkt zijn. Alle besprekingen met de Amerikaanse agressors zijn op dit ogenblik volstrekt nutteloos als zij niet al hun troepen terugtrekken en als het Bevrijdingsfront, de enige werkelijke vertegenwoordiger van 14.000.000 Vietnamezen, zijn stem niet heeft laten horen." Het is trouwens bekend dat in het derde van haar '4 punten' van 8 april 1965, de regering in Hanoi eraan herinnerd had dat het conflict in Zuid-Vietnam "in overeenstemming met het programma van het Bevrijdingsfront" geregeld moest worden: waarmee, ten behoeve van de eventuele Amerikaanse onderhandelaar, duidelijk was aangegeven, dat zowel wat betreft de kern van het probleem als wat betreft de onderhandelingsprocedure, het Bevrijdingsfront wel degelijk de voornaamste belanghebbende was.

Het program van het NBF is in verschillende etappes uitgewerkt, van december 1960 tot maart 1962 en van augustus 1965 tot augustus 1967. Tijdens haar vorige zomer gehouden congres heeft het Bevrijdingsfront een nieuwe politieke strategie uitgestippeld, waarop we straks nog terugkomen; hierin zijn verschillende variaties vervat op de hoofdthema's, ontworpen door de auteurs van de eerste drie programma's. Dit algemene programma kan in vijf woorden worden samengevat: onafhankelijkheid, democratie, vrede, neutraliteit en welvaart. Rekening houdend met de aan dit soort teksten eigen retoriek, moet men er vooral van onthouden dat de verantwoordelijke personen in het Bevrijdingsfront het denkbeeld vasthouden, dat de zaken in Zuid-Vietnam door de Zuidvietnamezen zelf moeten worden geregeld en, algemener gesteld, dat de toekomst van Vietnam alleen maar in handen mag zijn van de

Vietnamezen. Als men tracht deze leidende denkbeelden nader te preciseren, komt men tot de conclusie dat het voornaamste doel van het Bevrijdingsfront de instelling van een voor het Zuidvietnamese volk representatieve regering is, die in staat is de onafhankelijkheid van het land te waarborgen door een einde te maken aan de buitenlandse interventie en door de Amerikaanse troepen te laten terugtrekken. Bovendien moet zij in staat zijn de neutraliteit van de zuidelijke zone te waarborgen, waarvan de ontwikkeling in handen moet zijn van alle levende krachten in het land, zonder groepen van de bevolking uit te sluiten.

Hoewel het program van het Bevrijdingsfront over het algemeen een tamelijk grote bekendheid heeft, al wordt het dan ook niet altijd goed begrepen, is zijn koers daarentegen voorwerp van voortdurende miskennis. Ook op dit punt heeft de Amerikaanse propaganda haar vruchten afgeworpen. Dat komt vooral tot uitdrukking in een in april 1966 door het tijdschrift 'Foreign Affairs' gepubliceerd artikel, ondertekend door een oudagent van de CIA, George Carver. Klaarblijkelijk door de organisatie waarvoor hij werkzaam was slecht ingelicht, had deze waarnemer zijn artikel de titel gegeven: 'The Faceless Vietcong' ('De gezichtsloze Vietcong'). Hij probeerde aan te tonen dat het Bevrijdingsfront slechts het blinde en gewillige instrument van Hanoi was, waarbij hij als bewijs de stelling lanceerde dat men geen van de chefs ervan kende. Maar tegelijkertijd werd er door hen zelf een soort witboek gepubliceerd, waarin niet alleen de namen, maar ook de foto's van de 44 belangrijkste personen in het Front te vinden waren: Dit initiatief is waarschijnlijk zonder weerga in de geschiedenis van de guerrilla- en verzetsbewegingen en getuigt van een des te indrukwekkender stoutmoedigheid, daar de politieke politie van Thieu speciale moordcommando's heeft, die tot taak hebben de kaders van de Vietcong uit te roeien. Toen onze vriend Bernard Fall deze publikatie aan het Amerikaanse publiek bekend maakte, betitelde hij deze ironisch als de 'Who 's Who' van het Bevrijdingsfront.

15de Eeuwse tactieken

Wilfred Burchett, Madeleine Riffaud, Michèle Ray en, in een binnenkort verschijnend boek, ook Jacques Doyon, hebben de grondstructuren van het Bevrijdingsfront zeer goed beschreven. Aan de top van de organisatie staat het in 1962 gekozen centrale comité en het daaruit voortgekomen presidium; beide worden voorgezeten door Mr. Nguyen Huu Tho, een advocaat uit Saigon, die al een goede reputatie had verworven voor hij in 1961 in het verzet ging. Tho wordt bijgestaan door zes vice-presidenten, waarvan één, Huynh Tan Phat, een heel bekende architect uit Saigon, eveneens secretaris-generaal van het Bevrijdingsfront is. De anderen vertegenwoordigen de bergbevolkingen van de hoogvlakten, de boeddhisten, de Democratische Partij en de RVP. (De Revolutionaire Volkspartij, die feitelijk de zuidelijke tak van de oude Indochinese Communistische Partij is.) De gevolmachtigde voor Militaire Zaken, Tan Nam Trung, behoort waarschijnlijk tot de RVP, wat ertoe bijdraagt het belang van deze stroming binnen het Front te beklemtonen. Hoewel het NBF nog niet als staat erkend is, beschikt het over een soort diplomatieke vertegenwoordiging, ten eerste in Hanoi (daar zetelt Nguyen Van Tien, die kortgeleden voor 'Le Nouvel Observateur' door Oliver Todd werd geïnterviewd), en verder in het buitenland, met name in Peking, Moskou, Praag, Algiers, Djakarta, Cairo en Havana. Op de aanvraag tot de instelling van een vertegenwoordiging in Parijs is nog geen exact antwoord ontvangen. Intussen zal het Bevrijdingsfront er waarschijnlijk een afdeling van haar persbureau vestigen.

Men kan niet over de militaire strategie van het Bevrijdingsfront spreken zonder eraan te herinneren hoezeer de Vietnamese opstandelingen verwijzen naar voorbeelden uit hun eigen geschiedenis, evenals naar de leringen van generaal Giap en de beginselen die hier een kwart eeuw geleden geformuleerd zijn door de gangmakers van de Chinese Revolutie. In een in augustus 1967 door 'Démocratie Nouvelle' gepubliceerd artikel wees George Boudarel op de overeenkomsten tussen de tactiek, die nu door de militaire leiders van het Bevrijdings-

PROGRAMMA BEVRIJDINGSFRONT

Het programma van het Bevrijdingsfront van augustus 1967 is afgedrukt in het Vietnam Bulletin in de nummers VB II nr 20 (dd. 2-3-'68) en VB II nr 23 (dd. 13-4-'68). Beide nummers zijn nog te verkrijgen door overmaking van f 1,70 op postgiro 1281198 tnv Vietnam Bulletin, Amsterdam, onder vermelding 'programma NBF'.

front wordt gevolgd en de tactiek van Le Loi, een nationale held uit de 15de eeuw, die zeer bedreven was in de kunst het hem ten dienste staande terrein te benutten en acties in de bergen te combineren met acties in de vlakten. Wat ook de praktische en dagelijkse invloed moge zijn, die door generaal Giap op het verloop van de oorlog in het Zuiden wordt uitgeoefend (een invloed, die niemand kan schatten, zelfs niet de Amerikaanse computervoeders), bepaalde beginselen uit het werk van de overwinnaar van Dien Bien Phoe 'Volksoorlog, volksleger' dienen de strategie van het Front tot grondslag. Het voornaamste is het volgende: Terwijl de vreemdelingen tot elke prijs het terrein bezet moeten houden om de bevolking onder controle te houden, kunnen de volksstrijdkrachten zich op bepaalde punten concentreren om daar hun aanvallen in te zetten. Hun twee troeven zijn deze mogelijkheid tot concentratie en de inlichtingen, dank zij de steun, die zij van het volk zelf krijgen.

De opmars van de troepen zelf in de militaire actie van het Bevrijdingsfront blijft geheimzinnig. Het verhaal van de fietsen van Dien Bien Phoe is natuurlijk bekend, en ook hoe een leger van 40.000 man werd uitgerust en bevoorrad door mannen, die over een afstand van honderden kilometers, dwars door de jungle, fietsen voortduwden die overbelast waren met materiaal. Wanneer men tegenwoordig spreekt over het oorlogsmateriaal, dat op enkele tientallen kilometers van Saigon tegen de Amerikanen wordt ingezet, dan kan men zich voorstellen hoezeer deze strategie van het vervoer van losse onderdelen oorlogstuig is geperfectioneerd. Maar zoals de Vietnamese militaire leiders zelf aangeven, berust dit alles op een politieke strategie, waarvan de grondslag de mobilisatie der massa's is, nauwkeuriger uitgedrukt van de boeren, die al 22 jaar strijden, zonder dat zij enige verandering van tegenstander hebben bemerkt of het moest zijn door de toename van de luchtaanvallen sinds de Amerikanen de plaats van de Fransen hebben ingenomen. Maar is het juist om te spreken van 22 jaar? In feite heeft de boerenbevolking van Vietnam meer dan een halve eeuw lang voortdurend tegen de buitenlandse overheersing gevochten: in 1908 manifesteerde zich het eerste verzet tegen de kolonistoren, dat vooral in 1930, tijdens de oprichting van de beroemde 'Sowjets van Nghé An', opnieuw vorm kreeg.

Kans op samenwerking

Tegenover deze plattelandsmaatschappij in gisting, die voortaan gewonnen was voor de revolutie en zich ervoor inspande, steunde het regiem in Saigon voornamelijk op stedelijke bevolkingsgroepen, waarbij de burgerij van de steden zowel de kaders van het 'nationalistische' leger, als de ambtenaren, de zakenlieden, de ambachtslieden en de vrije beroepen hun aandeel leverden. Ondanks enkele steunpunten op het platteland, die voornamelijk gevormd werden door katholieke vluchtelingen uit het Noorden, die door hun geestelijkheid in een militant anticommunistische richting worden gestuwd, had dit regiem een in wezen stedelijk aanzien. Tijdens de afgelopen zomer heeft de politieke leiding van het Front op haar bijeenkomst in augustus besloten dit soort evenwicht tussen steden en platteland, hoe gunstig het voor haar, op lange termijn gezien, ook was, te doorbreken. Het Front besloot zijn invloed uit te breiden tot in de stedelijke sectoren, die door de Amerikanen en hun beschermelingen schenen te worden gecontroleerd. Daartoe ging het Bevrijdingsfront over tot een algemene aanpassing van haar programma in het kader van deze nieuwe fase van de strijd, die alleen maar met succes kon worden geleverd, wanneer van tevoren stedelijke bevolkingsgroepen daarvoor waren gewonnen. Zo werkte het congres van het Bevrijdingsfront, dat plaatsvond van 15 tot 20 augustus 1967, het nieuwe programma van het Front uit, dat er openlijk op gericht is de burgerij, de ambtenaren, de militairen en de godsdienstige groeperingen tot elkaar te brengen. Zo werd de kans op verzoening aangeboden aan allen, die zich zouden verbinden met de nationale zaak (deze term wordt liever gebruikt dan het woord revolutie), ongeacht het ogenblik, waarop ze dat zouden doen. Militairen en ambtenaren werd eenvoudigweg gevraagd "hun plicht duidelijk te zien" in welk geval zij dan hun plaats zouden vinden in het nieuwe regiem, afhankelijk van de diensten, die zij dan zouden kunnen verlenen tegen de "kliek van Thieu en Ky". Nog nooit was de politiek van het bredere Front zo elastisch geweest, nooit was de ideologische gekleurdeheid van het Front zo afgezwakt. In feite was het enige wat geëist werd van hen, die zich wilden verzoenen, dat ze partij kozen voor Vietnam tegen de vreemdelingen. In het nieuwe program van het Front ligt het accent sterker dan tevoren op het begrip welvaart, met het oog waarop alle bevoegdheden worden gevraagd: zo had men 'nationale en vaderlandslievende burgerij' op het oog. Tenslotte valt de duidelijkheid in het oog, waarmee de leiders van het Bevrijdingsfront spreken over 'vrije verkiezingen', op basis waarvan de coalitieregering gevormd moet worden,

die, sinds haar oprichting, één van de permanente doelstellingen van het Front is gebleven. Tijdens zijn recent oponthoud in Parijs onderstreepte een van de voornaamste leiders van het Bevrijdingsfront zeer uitdrukkelijk, dat een Zuidvietnamese regering alleen maar representatief zou zijn, wanneer zij het resultaat zou zijn van deze verkiezingen.

Een absoluut veto

Zal dit soort argumenten voldoende zijn om de Amerikanen te overtuigen? In ieder geval niet degenen die op het ogenblik bij het State Department verantwoordelijk zijn voor de gang van zaken in Vietnam, in het bijzonder niet Robert Miller, een assistent van William Bundy, die op 12 augustus 1965 in aanwezigheid van 30 getuigen verklaarde: "Of de verkiezingen zijn werkelijk vrij en dan kunnen de communisten ze niet winnen, want werkelijk vrije mensen kunnen niet communistisch stemmen; of de communisten winnen de verkiezingen en dat is dan het bewijs, dat ze niet vrij geweest zijn en wij zullen de uitslag ervan dan ook niet erkennen." Van de kant van de Vietnamese revolutie stelt men dat vrije verkiezingen onverenigbaar zijn met de aanwezigheid van een geweldig buitenlands expeditieleger. Voorwaarde voor een echte politieke consultatie is dus de terugtrekking van de Amerikaanse strijdkrachten: maar het hoeft geen voorwaarde te zijn voor onderhandelingen en voor de voorbereiding van de ontruiming en van de overgangperiode die daarop zal volgen. Maar door verschillende 'commentaren' of artikelen is het geheel van voorwaarden voor onderhandelingen, die leiden tot een politieke regeling van de Vietnamese kwestie, bekend. Dit geheel is gezamenlijk opgesteld door de leiders in Hanoi en die van het Front - daaraan hoeft niet getwijfeld te worden. Het is nuttig aan de ene kant vast te stellen, dat het Bevrijdingsfront zich als volwaardig gesprekspartner beschouwt bij alle onderhandelingen, dat het aan de andere kant een onvoorwaardelijk veto zal uitspreken over deelname van de huidige machthebbers in Saigon bij elke vorm van onderhandelingen: dat zouden in 1944 de in Londen zetelende regeringen, de Noorse verzetsstrijders, die met Quisling te maken hadden, de Nederlanders met Mussert en Tsjang Kai Tsjek met Wang Tsjing Wei, net zo gedaan hebben.

Maar zolang de Amerikanen niet de nodige conclusies trekken uit een voor hen catastrofale ontwikkeling van de militaire situatie, moet men oog hebben voor de veranderingen die zich binnen het Bevrijdingsfront zelf voltrekken. Het programma van augustus bracht een nieuwe strategie op gang. Maar deze werd nog gekenmerkt door hindernissen van tactische aard, door een zeker voluntarisme, zij was gericht op een situatie zonder deze noodzakelijkerwijs te weerspiegelen. De februari-overwinningen wijzigden het gezicht van het Front stoutmoediger dan het programma, dat die overwinningen heeft voorbereid. Dit opduiken aan de oppervlakte, dit plotseling tevoorschijn komen uit de oerwouden en schuilhoeken, vormt het Front, een buitengewone oorlogsmachine, om tot een uitzonderlijk levendige en veelzijdige politieke beweging. Het wekte al verrassing dat de verzetsstrijders zo stoutmoedig in de grote steden van het land kunnen doordringen en ze zo lang onder controle kunnen houden. Nog verwonderlijker is het, dat zij zo snel in staat zijn geweest de revolutionaire comités te vormen, die gegroepeerd zijn binnen de 'alliantie van de nationale krachten voor onafhankelijkheid en vrede'. Men dacht dat ze alleen bezig waren met hun ondergrondse strijd: maar zij bereidden de organen voor, die de macht moeten overnemen.

Bij de initiatieven, die de afgelopen twee maanden in het Zuiden genomen zijn, vallen vooral de politieke, men zou haast zeggen sociologische elementen op, die daarbij aan de dag treden: de aanhoudende zorg om aansluiting te zoeken bij het bestaande, om de verschillende elementen en stromingen van een pluralistische maatschappij tegemoet te komen en om

ADVERTENTIEFONDS

We ontvingen de volgende giften:

H. M. J. te D. H. f 5,-; R. P. te D. H. f 5,-; W. F. L. te L. f 5,-; P. D. te L. f 5,-;
H. N. B. te A. f 5,-.

Totaal vijftiende verantwoording f 25,-. De goede gevers worden hartelijk bedankt. Verdere giften blijven van harte welkom. Ons gironummer is 1281198 ten name van Vietnam Bulletin, onder vermelding ADVERTENTIEFONDS.

ze op te roepen tot een gemeenschappelijke taak. Moet men in de taal en de strategie die de guerillastrijders in het Zuiden gebruiken in de loop van de laatste weken zuiver een tactische manoeuvre zien? Een reeks krijgslisten om de burgerij niet bang te maken en positioneel voordeel te behalen? Maar hoe is dan het ontstaan van 'de alliantie van de nationale krachten', de samenstelling van organen te verklaren, die sommigen zelfs regeringen hebben genoemd en die, zoals in Hué, zeer verschillende stromingen vertegenwoordigen? Het is een reeks zeer ingewikkelde verschijnselen, die door de 'Vietnam Koerier' (blad uit Hanoi, Red. VB), in een niet erg marxistisch klinkende terminologie als een Zuid-Vietnam 'in gisting' wordt bestempeld. Wat ten zuiden van de 17e breedtegraad plaatsvindt, is niet zozeer de voortschrijdende overname van verantwoordelijkheden door een revolutionair orgaan, dat buitengewoon effectief te werk gaat, als wel de wederopleving van een politieke maatschappij, waarvan het door het buitenland opgelegde keurslijf kraakt. Zuid-Vietnam beleeft een wedergeboorte tot zelfstandigheid.

Een zee van Dien Bien Phoes

Dit is dus wel volkomen in tegenspraak met de analyse, die Douglas Pike, een specialist van de Amerikaanse inlichtingendiensten (zie het artikel van Olivier Todd in nr 173 van de *Nouvel Observateur*) aan het slot van zijn boek over de Vietcong gaf, een boek dat vorig jaar bij de MIT-pers uitkwam. Daarin ontwikkelt hij de stelling, dat Hanoi, dat het NBF sinds 1965 zou beheersen, zich verzette tegen een 'Khoi-Nghia' (algemene opstand) in het Zuiden, omdat dat toch alleen maar in een nederlaag zou kunnen eindigen; Pike schreef: "... inderdaad zijn de politieke organen van het Front, die meer berusten op manipulatie dan op samenwerking, niet in staat gebleken de overbrenging van hun ideeën, hun voornaamste doelstelling, te verwezenlijken. Want de inspanningen van het Front in deze sector vereisen intelligentie, toegewijde en bekwame kaders, en die mist het."

Volgens Pike zou het het Bevrijdingsfront dan ook volkomen onmogelijk zijn de algemene opstand te doen uitbreken. Men weet wat er gebeurd is en wat nog steeds aan de gang is. Omdat de Amerikanen niet al in de eerste fase van de algemene opstand van de kaart geveegd zijn, spreken ze van een nederlaag van het Bevrijdingsfront. Daarbij vergeten ze, dat de herovering van Saigon en Hué hen ertoe heeft gedwongen hun druk op het platteland te verminderen en dat ze de resultaten van drie jaar 'pacificatie', waarvan hun expert op dat gebied, Robert Komer, in november beweerde dat ze 67% van de bevolking op hun hand bracht, verloren zagen gaan. Het betekent ook, dat ze niet kunnen of willen inzien dat de laatste ontwikkelingen op militair gebied hen de gevangenen laten zijn van wat een bijzonder bekwame waarnemer, die onlangs uit Saigon teruggekeerd is, 'een zee van Dien Bien Phoes' noemde.

Philippe Devillers en Jean Lacouture
(*Nouvel Observateur*, 3-4-'68)

OVERZICHT DER BELANGRIJKSTE GEBEURTENISSEN

van 6 mei tot 1 juni 1968

- 6 mei - De Amerikaanse luchtmacht komt opnieuw in actie tegen de buitenwijken van Saigon. Boven Noord-Vietnam worden drie vliegtuigen neergeschoten. Senator Kennedy behaalt een verkiezingsoverwinning in de voorverkiezingen van Indiana.
- 7 mei - Kolonel Ha Van Lao, nummer twee van de Noordvietnamese onderhandelingsdelegatie, arriveert in Parijs en verklaart zich zeer optimistisch. In een in Hanoi vrijgegeven perscommuniqué wordt meegedeeld dat de 'revolutionaire regeringen' van Hué en Saigon hun acties hebben gecoördineerd.
- 9 mei - Tienduizenden vluchtelingen uit de buitenwijken overstromen het centrum van Saigon.
- 10 mei - In Parijs heeft de eerste ontmoeting plaats tussen Noord-Vietnam en de Verenigde Staten. Gesproken wordt over de te volgen procedure. In Saigon schijnt de kalmte enigszins te zijn teruggekeerd.
- 11 mei - Opnieuw heftige gevechten in Saigon. In de afgelopen week zijn 562 Amerikanen gesneuveld.
- 12 mei - Gevechten rond Danang en Hué. Special Forces kamp Kham-Duc valt.
- 13 mei - Tijdens het eerste officiële gesprek in Parijs zetten beide partijen hun standpunt in grote lijnen uiteen. 102 Bombardementsvluchten op Noord-Vietnam. Volgens

- Amerikaanse mededelingen zijn er in Saigon 10.700 woningen verwoest en 510.000 vluchtelingen sinds het Tet-offensief. Oe Thant pleit voor een neutralisatie van geheel voormalig Frans Indo-China. Special Forceskamp Nai-Ba Da valt.
- 14 mei - Kennedy wint in Nebraska. Tweede bijeenkomst in Parijs. Harriman ontkent dat de Amerikaanse regering bereid is een coalitieregering in Saigon toe te staan zoals in een artikel in de Washington Post was gesteld.
- 15 mei - De bases in de hoogvlakten Pleiku en Kontum worden bestookt.
- 17 mei - Een woordvoerder van het Witte Huis deelt mee dat het aantal bombardementen op Noord-Vietnam sinds de 31 maart speech van Johnson niet aanzienlijk is afgenomen. Gesprek in Parijs.
- 18 mei - De Zuidvietnamese regering is afgetreden. Tran Van Huong wordt tot nieuwe premier benoemd. Hij is een felle tegenstander van een coalitieregering. In de nacht worden in Saigon gebouwen van Amerikaanse diensten beschoten.
- 19 mei - Hetgeen in verband wordt gebracht met de 70ste verjaardag van Ho Chi Minh. De basis van Danang wordt aangevallen.
- 20 mei - 128 Bombardementsvluchten op Noord-Vietnam.
- 21 mei - Vier vliegvelden en vier steden worden door het Bevrijdingsfront aangevallen.
- 22 mei - Vierde bijeenkomst in Parijs. Als in de vorige bijeenkomsten blijft de Vietnamese eis alle oorlogshandelingen tegen de Democratische Republiek Vietnam te staken tegenover de Amerikaanse eis toe te geven dat er Noordvietnamezen in Zuid-Vietnam zijn en te zeggen wat voor tegenprestatie men voor het beëindigen van de bombardementen zal leveren, staan. Het Bevrijdingsfront roept de inwoners van Saigon op de woningen in de directe omgeving van Amerikaanse en regeringsgebouwen te ontruimen. 131 Bombardementsvluchten op Noord-Vietnam. Generaal Ky verklaart dat onder een der Zuidvietnamese leiders een 'troep slaven' te vinden is. Als het nodig is, zo zegt hij, zal hij iedereen omver werpen.
- 23 mei - In een in Washington bekend gemaakt Senaatsrapport over de situatie in Zuid-Vietnam wordt medegedeeld dat het aantal Vietcongoverlopers is gedaald, het aantal deserteurs uit het regeringsleger is gestegen, de bevolking onder bestuur van het NBF is toegenomen en het aantal Amerikaanse doden tweemaal zo groot als in vergelijkbare periodes in 1967. Dit alles sinds het Tet-offensief. Johnson verklaart dat de infiltratie uit Noord-Vietnam nog nooit zo hoog is geweest als nu, en dat de Verenigde Staten zich niet op het slagveld zullen laten verslaan terwijl de onderhandelingen in Parijs voortduren.
- 24 mei - Tussen 12 en 18 mei hebben de Amerikanen 549 man aan gesneuvelden verloren. In Hanoi verklaart Pham Van Dong: "Het zijn de Amerikanen die geëscaleerd hebben. Het is aan hen te deëscaleren."
- 25 mei - In Saigon wordt het nieuwe kabinet-Tran Van Huong geïnstalleerd. Het bestaat in meerderheid uit burgers, zuiderlingen en boeddhisten. De positie van vice-president Ky erin is zeer verzwakt, terwijl generaal Thieus aanhangers een aantal sleutelposities bezet houden. 126 Bombardementsvluchten op Noord-Vietnam.
- 27 mei - Gevechten in buitenwijken van Saigon. Onderhandelingsbijeenkomst in Parijs. Harriman overhandigt een document waaruit de aanwezigheid van Noordvietnamezen in Zuid-Vietnam zou moeten blijken. Van 19 tot 25 mei hebben de Amerikanen 426 doden te betreuren.
- 28 mei - In Saigon wordt een wet aangenomen waarbij alle mannen tussen 16 en 50 jaar gemobiliseerd worden: van 18 tot 38 in het leger, daarbuiten in verplichte zelfverdedigingseenheden. De Amerikanen starten in het gebied rond Dak To een offensief. Thailand zal 5000 man extra naar Vietnam sturen. Verkiezingsoverwinning voor McCarthy in Oregon. Er zijn nu 553.000 man Amerikaanse troepen in Vietnam. In Boston staat de kinderarts Spock met vier anderen terecht voor samenzwering tegen de dienstplicht.
- 30 mei - Voor het eerst sinds vier maanden verschijnen de kranten in Saigon zonder censuur. Generaal Westmoreland, die op 1 juli vervangen zal worden als opperbevelhebber in Vietnam, verklaart dat zijn tegenstanders "het punt van de wanhoop naderen" en dat "hun enige overwinningen van de laatste jaren in het propagandaveld geweest zijn". Le Duc Tho, lid van het centrale comité van de Noordvietnamese Werkerspartij, is naar Parijs onderweg om aan de besprekingen te gaan deelnemen.
- 31 mei - Zesde bijeenkomst in Parijs. (Le Monde-International Herald Trib.)

MEDEDELING

Nationaal Comité Vietnam. Het NCV zal op zaterdag 31 augustus in Amsterdam een straatcollecte houden bestemd voor medische hulp aan het Bevrijdingsfront, Noord-Vietnam en niet onder controle van Thieu-Ky werkende instanties in Zuid-Vietnam. Collectanten worden verzocht te melden op telefoon 020-88056 of op 1e Helmersstraat 112, Amsterdam.

tud Centr Vredesthematiek
Walkartweg 20
ZEIST

26

Afz.: Vietnam Bulletin
p/a ASVA
Weesperstraat 51
Amsterdam

HOLLAND